

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

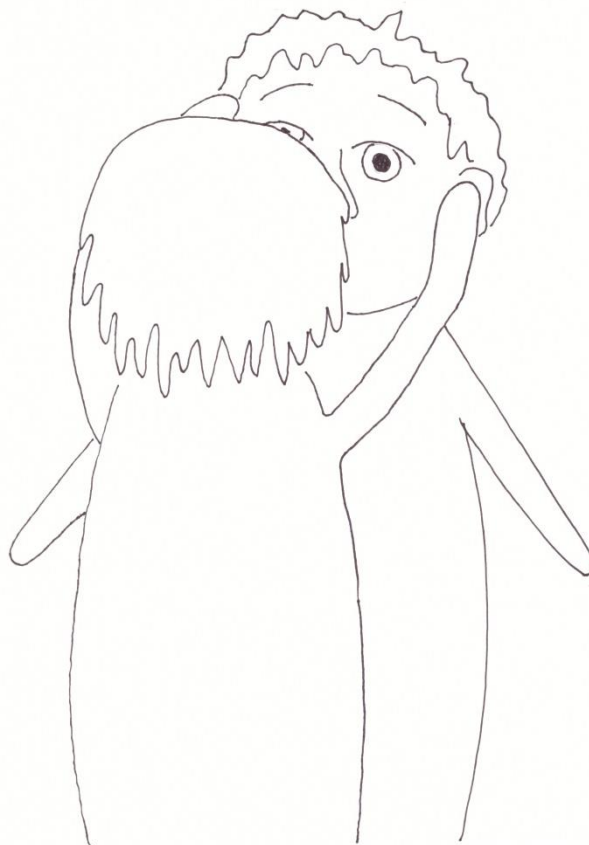
Září 2021 / 227

Ježíš se vrátil z území Týru a šel přes Sidón k jezeru Galilejskému územím Dekapole. Tu k němu přivedou člověka hluchého a špatně mluvícího a prosí ho, aby na něj vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl: „Effatha,“ což znamená „otevři se!“ I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. (Evangelium podle Marka 7,31-35)

Tento text zazněl při bohoslužbě s výročním sborovým shromážděním v neděli 5. září. Předtím jsme si o něm povídali na mládeži a zastavili jsme se právě u toho slova *effatha* – *otevři se*. (To je aramejsky, aramejščina je jazyk podobný hebrejštině, jakým se mluvilo v Ježíšově době na území Izraele. S velkou pravděpodobností to tedy byla Ježíšova mateřština.) Bratr farář nás potom naučil písničku, která se tak jmenuje. Najdeme ji ve zpěvníku *Hosana*, z něhož zpívá mládež v římskokatolické církvi. Autorem je Jiří Černý, písnička má moc pěkná slova i melodii. Slova znějí takto:

Otvírej našemu Pánu,
otvírej, přichází k nám,
otvírej bratřím, sestrám dokořán.
Otvírej Svatému Duchu,
otvírej, přichází k nám,
otvírej Božímu slovu dokořán.
Effatha, effatha.

Znění písničky zde uvádím proto, že mi ukázala k širšímu významu Ježíšova slova. Ježíš nás otevírá pro Boha i pro druhé lidi. Můžeme to vidět na tom neslyšícím a špatně mluvícím člověku, kterého Ježíš uzdravil. Ten člověk měl jistě nějaké jméno, já mu teď budu říkat třeba Antonius. Když Ježíš Antoniovi pomohl, umožnil mu mnohem snadnější setkávání s druhými lidmi. Jako by ho pro ty druhé otevřel. A jemu otevřel cestu k bohatství mezilidské komunikace,

obr. Maruška Hellerová

k naslouchání a k rozhovoru, o což byl Antonius do té doby ochuzen. A Ježíš jej také otevřel pro Boha a pro víru. Otevřel mu sluch – třeba aby mohl naslouchat vyprávění o Božích činech, svědectví druhých lidí nebo třeba zpívajícím ptáčkům, kteří chválí Stvořitele. A Ježíš tomu člověku otevřel také řeč – třeba aby se mohl poprvé v životě pomodlit. A myslím, že Ježíš mu otevřel také srdce pro důvěru k Bohu. Vždyť když člověk přijme Boží pomoc, když pozná, že to byl Bůh, kdo mu pomohl – tak potom bývá mnohem více nakloněn Bohu důvěřovat.

Ježíš nás otevírá pro Boha i pro druhé lidi – bratr farář na mládeži říkal, že mu přijde výstižné chápat víru jako otevřenost. A právě o takové otevřenosti se zpívá v té písničce Effatha: je to otevřenost pro Pána, pro bratry a sestry, pro Ducha svatého, pro Boží slovo. Myslím, že to je velmi aktuální právě na začátku nového školního roku. Tento začátek se nějakým způsobem dotýká nejenom školáků a jejich rodičů, ale nás všech. Vždyť po prázdninách se znovu rozbíhají sborové aktivity, které během léta utichly. Opět se budeme setkávat na biblických hodinách, na setkáních pro maminky (a tatínky!) s malými dětmi, na „nábožku“ pro školní děti, na mládeži, na koncertech, na příležitostných setkáních. Doufám, že se letos budeme moci setkávat osobně po celou dobu! (Ač třeba v respirátorech.) Na začátku, kdy všechna tato setkání máme před sebou, se ta otevřenost velice hodí. Kam se během toho roku posuneme – ve vzájemných vztazích, ve víře? Co se dozvíme jeden o druhém? Co pochopíme z Božího slova?

A i jinak je otevřenost potřebná. Například v září nás čeká tradiční Den Diakonie, který nám mimo jiné připomene, jak důležitá je otevřenost pro slabší, pro ty, kteří potřebují zvláštní péči. Mám radost z toho, že v naší církvi na tuto otevřenost pamatujeme a že ji prostřednictvím Diakonie uskutečňujeme. A ještě větší radost mám konkrétně z meziříčského střediska. Za ten skoro rok, co jsem v meziříčském sboru na praxi, jsem se setkal s řadou lidí, kteří v meziříčském středisku slouží. A jsou to lidé, kteří mají otevřená srdce i otevřené ruce; je mi ctí s nimi spolupracovat! Otevřenost je důležitá také ve vztahu ke sněmovním volbám, které v říjnu čekají celou naši společnost, a tedy i naši církve a náš sbor. I mezi námi ve sboru jsou jistě různé politické preference, různé názory na stávající vládu a na to, kdo by ji po volbách měl – či naopak neměl – nahradit. Přijde mi důležité zůstat otevřený pro vztahy s těmi, kdo se na věc dívají jinak než já. Kéž se nám to daří alespoň ve sboru; pokud možno ovšem i v ostatních vztazích.

Přeji vám pokojný začátek nového školního roku a otevřenost pro Boha i pro lidi.

Srdečně váš
Aleš Zapletal, vikář

Jubilanti

Zdenka Vojvodíková
Marta Drápelová
Naděžda Zátorská

Jarmila Podzemná
Drahomíra Lukášová
Blanka Maršálková

K zamyšlení

Kde se láska sklání k druhým, tam se děje Bůh

Blanka Maršálková

Jak výstižná jsou to slova, která jsem si vypůjčila od T. Halíka z knihy Čas prázdných kostelů, jimiž nadepsal jednu z kapitol. Vážou se k velikonočnímu příběhu: v hymnu doprovázejícím liturgický obřad mytí nohou se zpívá „Kde je dobrota a láska, tam je Bůh.“ Jak vznešená jsou tato slova, zejména dnes, v době, kdy se lidé pachtí za mocí a prospěchem.

Obětuje-li někdo pro nás cokoliv, třeba svůj čas, dává nám najevo, že si nás váží více než svého času. A v tom tkví podstata dobrovolnictví, nezištné, obětavé práce pro druhé, potřebné, přinášející radost, naději a lásku všem a také nám samotným.

O dobrovolnictví v Diakonii ČCE a v centru ADRA ve Valašském Meziříčí, o poslání a programu bylo napsáno mnoho studií pro veřejnost, jsou dostupné pro každého zájemce. Zaměřím se proto na své zkušenosti, nasbírané za zhruba 15 let dobrovolné činnosti. Prodávala jsem v šatníku Diakonie (na Vrbenské ulici), kde se

odvíjely začátky malého obchůdku s obnošeným oblečením, obuví, textilním zbožím, hračkami a jinými drobnými věcmi. Této činnosti předcházely bazárky na faře ČCE v režii Mileny Hrtusové. Do prodeje jsem se ráda zapojila spolu s Milenou Šustalovou, získávala tak praxi spojenou s prodejem a to vše zpečetila uzavřením smlouvy s dobrovolnickým zařízením (Diakonie ČCE a ADRA) pro práci v šatníku.

Šatník sestával ze tří smontovaných dřevěných buněk, ty původně sloužily bufetu. Počátky byly krušné, vybavení nábytkem skromné, skladové i prodejní prostory těsné. Snažily jsme se vše uspořádat tak, aby zboží bylo přehledné, dosažitelné a aktuální. Tím nás zásobovala M. Hrtusová, přechodně uskladňovala zásilky z Holandska a dle potřeby je dovážela k nám. Později jsme přistoupily i na dary od lidí s tím, že vše bude čisté a vhodné k prodeji. Nás stálých dobrovolnic bylo zpočátku jen několik – se mnou spolupracovaly M. Šustalová, Z. Vojvodíková, později J. Nečasová, L. Bartoňová, občas přišly zastoupit (z důvodu nemoci či návštěvy lékaře) jednotlivci. Bylo třeba nejen prodávat, ale vybalovat, třídít zboží, oceňovat, ukládat do příslušných přihrádek, ty opatřovat štítky. Nedívaly jsme se na čas, těšily nás výsledky a slušná tržba.

Nemohu nevzpomenout na studentky 3. ročníku Obchodní akademie ve V.M., docházely k nám po vyučování 2x týdně a rády se zapojovaly do našeho programu (odnos tržeb do Diakonie, skládání a ukládání textilu, jednání se zákazníky aj.). Oslovovala jsem je křestními jmény (Maruška, Saša, Jana...), vážím si tohoto krásného

spontánního vztahu. Myslím si, že jejich třídní učitelka Věra Tyrálíková odvedla veliký kus práce, když dokázala u dospívajících dívek vzbudit zájem a zapálit je pro užitečné vyplnění volného času (dojížděly i z okolí, jedna až z Prostřední Bečvy).

Nejnáročnějším bylo zimní období. V šatníku chybělo vybavení pro ústřední vytápění (stávající nebylo funkční); k trošce tepla sloužila jen malá elektrická kamínka. Často jsme se do obchůdku obtížně dostávaly, kladka spojující rampu přes vchodové dveře bývala často zamrzlá. Pomáhal nám zapalovač a svíčka. I to jsme zvládaly a hřálo nás vědomí, jak jsme šikovné.

Zájem o obchůdek byl veliký, o zákazníky nebyla nouze, někteří k nám přijížděli i ze vzdálenějšího okolí, např. ze Stříteže, Jarcové, Oznice – výhodou bylo nedaleké autobusové nádraží. Ceny se kupujícím jevily příznivé, připravovaly jsme pro ně i výprodeje sezónního zboží. Obchůdek se dostával do povědomí lidí stále více, často jsme potřebovaly výpomoc, zastoupení; ochotná pomoci byla Miládka Popelářová (dobrovolnice ze stacionáře) a také Jarka Hurtíková. U té se zastavím. Když jsem jí ráno před službou přišla odemknout, strnula jsem. Přišla v rozvázaných botaskách, které pro otok nohou nemohla došněrovat. Přišla, jediná v kostele přihlášená, musím tnout do vlastních řad (být křesťanem, chodit do kostela a být slušným člověkem často nestačí...). Jarka přišla (dobelhala se) zastoupit, pomoci. Této její oběti si nesmírně vážím. Posléze se nám poštěstilo získat do našich řad Hedviku Lašákovou, zdatnou a rozšafnou dobrovolnici, a Pavlu Lochmanovou, obě s lidským vztahem k bližním.

Těšil nás vrůstající zájem o šatník, narůstající počet stálých zákazníků. Nacházeli u nás i to, co jinde nebylo. Vybavuje se mi Milena Šustalová – říkali jsme jí Lenka. Její obdivuhodná dovednost a um, proměněné v bílé zvonečky, andělíčky či sněhové vločky, v předvánočním období šly na dračku, stejně jako háčkované slepičky a kuřátka před Velikonocemi. Tento sortiment vždy zvedl zájem a tržbu. Lenka už mezi námi není, byla nejstarší z nás, zemřela v nedožitých 87 letech.

Mezi zákazníky jsme mívaly i podporovatele Diakonie, záměrně pro ni dávali větší částky, než jsme požadovaly. Nejvíce příchozích patřilo k sociálně slabším, ti k nám chodili pravidelně, aby oblékli sebe i své děti za menší peníz. Utkvěla mi v paměti Martina, nadaná a vzdělaná paní středních let, žijící jen ze sociálních dávek. Až takto se její život zamotal. Přicházela často na nákup, ale také pro potřebu se někomu svěřit s problémy, jež neměly řešení. Po rozhovoru se mnou odcházela klidnější a vyrovnanější (vždyť svěřená bolest je poloviční bolest). Jsem té zásady, že je třeba alespoň naslouchat trpícím, dávat jim naději tam, kde jsou zatím bezmocní.

Za vzpomínku stojí ještě dva bezejmenní. První byla žena, výrazně růžolící. Chodívala k nám často, vybrala si zboží a vše nechávala na chvíli odložit. Poté se vracela s žádaným obnosem, zaplatila a poděkovala. Dodržovaly jsme zásadu, že nemůžeme rozdávat zboží, které není naše, nemůžeme připouštět a podporovat, aby vše protékalo jen s alkoholem. Nevím, čím jsem získala její důvěru, když se mně začala svěřovat – odešla pryč od svého partnera, chce se postavit na vlastní nohy. Přijala pryč místo pomocné síly v pekárně v Lešné (na zkoušku). Schválila jsem jí tento počin a moc

jsem jí to přála. Avšak od té doby jsem ji už nespátřila.

Pamatuji se zřetelně na postaršího muže, který den co den posedával u Alberta a chraplavým hlasem bavil své okolí. Jednou se objevil i u nás. Při vstupu do obchůdku hlásil, že potřebuje tričko, ale že nemá peníze. Já jsem ho nejprve pozdravila „Dobrý den!“ a připomněla, že on to neudělal. Začal mi tykat a oslovoval mě „babčo“. Dostalo se mu ponaučení, že to si vyprošuju a že ani já mu netykám. Byl opilý. Z této situace mě vysvobodila příchozí Anička (zdravotní sestra, nyní i dobrovolnice), naznačila mu, aby odešel. Naštěstí uposlechl. Asi za 14 dní se u nás opět objevil a již ve dveřích mával penězi. Pozdravil a poprosil o boty – ty své měl rozbité a rozmáčené. Poprosil mě o kus hadru, aby si nohy mohl utřít. Nabídla jsem mu čisté ponožky a v pokleku jsem mu je pomáhala nasoukat na zubožené a oteklé nohy. Připadala jsem si jak Kristus při mytí nohou apoštolů. Boty seděly, i další věci, téměř celý se zde oblékl – vybíral si černou barvu. Utrousil, že to bude mít už do rakve. To se splnilo, brzy nato zemřel.

I se mnou si život zahrál. Utrpěla jsem úraz páteře, a to v době, kdy se šatník na Vrbenské ulici rušil, aby se přestěhoval do důstojnějšího stánku – domečku pod jménem Darovánek. Po mém čtvrtletním léčení přišla pandemie Covidu 19, čímž má dobrovolnická etapa mého života téměř skončila. Darovánek je v pěkném prostředí, přišly pomáhat i další mladší důchodkyně, které se rozhodly věnovat svůj čas dobrovolnictví.

Kladu si otázku: Dobrovolníkem se člověk narodí? Myslím, že nikoliv. Stává se jím. Jsou tu jistě vrozené dispozice (geny), avšak důležitější jsou životní cesty, okolnosti, které mladého člověka spoluutvářejí. Jsem ročník 1932; v roce 1939 mi zemřel otec, prožívala jsem spolu se svými dvěma sourozenci válečné období až do svých 13 let. Zažívala jsem na vlastní kůži pomocnou ruku sousedů, v době hrozby poněmčování, fašizace a všeobecného ohrožení (nálety blízko Prahy), ať už to byla sbírka peněz od lidí z naší ulice pro období, než si maminka našla práci, aby nás uživila. Vzpomínám na staříčkou paní Landovskou, přinášející hrníček husího sádla k nám se slovy „Blaničko, to máte na přilepšenou.“ I maminka píše ve svých pamětech o paní Michovské, jak si cestou od vlaku sdělovaly své starosti. „Vy nemáte brambory?“ Postavila svou tašku na zem. „Nate!“ A házela z ní brambory do tašky maminčiny. Rozděli se. Závěr tohoto příběhu, plného lidskosti a soucitu, zní: „Paní Michovská, do smrti Vám ten lidský čin nezapomenu. Buď Vám už dnes země lehká.“

Vrátím se do svého profesního období, zejména k učitelování na zvláštní škole, což bylo posledních 20 let. Práce s dětmi s vadným rozumovým vývojem a dalšími kombinovanými vadami mě natolik zaujala, že jsem se rozhodla získat odbornost pro výuku dálkovým studiem na VŠ. Čekalo mě snad nejkrásnější období mého učitelování, naplněné láskou a oboustrannou vděčností.

V časopise Farního sboru ČCE jsem o Velikonocích připomínala Veroniku, známou z legend. Je to žena, která podala Ježíši, zbičovanému a vlekoucímu kříž, svůj závoj, aby si jím setřel krev, řinoucí se z ran ve tváři. „Veroničina rouška“ je symbolem soucitu a milosrdenství s těmi, kteří prokazují potřebným a trpícím spoluúčasť, lásku a pomoc.

(pro Dobrovolnické centrum ADRA V.M. napsala B. Maršálková)

• Reminiscence

- bratr farář poděkoval za zástupy během jeho dovolené
- sestra Jedličková je již v Domově pro osoby se zdravotním postižením a sestra Bařinová je v Domově se zvláštním režimem
- zemřel bratr Jiří Lukáš ze Sušilovy ulice

• Žádosti

- Klavírní koncert - Daniel Jun v našem kostele ve středu 29.9. 2021 v 19:00 hod. - služba bratr Heller. Vstupné 150,- Kč.
- Křest: Ella Dawn Dušíková a Vilém Rudolf Dušík 3.10. 2021
- Staršovstvo se žádostmi souhlasí.

Administrace

- Bratr farář Heller byl pověřen administrací sboru v Jablůnce. Vzhledem k této skutečnosti navrhuje bratr farář posunout začátek našich bohoslužeb na 10:00 hod., v Jablůnce začátek 8:30 hod. Bude rozhodnuto po jednání staršovstva v Jablůnce 6.9. 2021 v emailovém hlasování.

• Další termíny

- 3. 10. 2021 odpoledne sborový výlet na Bílou horu u Štramberku
- 31.10. 2021 sborový den - Vzpomínání na prázdniny

• Finance

- Finanční informace k 31.7. 2021:
Pokladna: 51 230,- Kč
Účet: 177 296,- Kč
Saláry a dary hotově: 8 200,- Kč
Saláry a dary bankou: 59 400,- Kč
Sbírky: 33 572,- Kč, z toho účelová 2 870,- Kč, potřeby sboru 9 312,- Kč, pomoc Jižní Moravě 17 000,- Kč, pomoc Porýní 500,- Kč
- Dar 50 000,- Kč bude rozdělen takto: potřeby sboru 10 000,- Kč, sociální fond 10 000,- Kč, pomoc Jižní Moravě 15 000,- Kč, pomoc Porýní 15 000,- Kč
- Finanční informace k 28.8. 2021:
Pokladna: 4 466,- Kč, účet: 224 509,- Kč
Saláry a dary hotově: 3 900,- Kč
Saláry a dary bankou: 17 600,- Kč
Sbírky: 11 948,- Kč, z toho účelová 3 970,- Kč, potřeby sboru 5 728,- Kč, pomoc Jižní Moravě 2 250,- Kč.

• Příprava sborového shromáždění

• Hospodářské záležitosti

- rozpočet opravy plotu a vstupu do kostela je cca 320 000,- Kč - staršovstvo souhlasí. Brigádami je možno tento rozpočet snížit. Opravu provede v září 2021 firma pana Bechného. Typ dlažby - obdélníky pískovce.

• Kandidáti na faráře

- Bratr Jelínek oslovil 13.8. 2021 bratra faráře Lukáše Klímu z Proseče. Je ochoten přijet kázat a na sborový den.
- Bratr Jelínek oslovil 14.8. 2021 bratra faráře Filipa Kellera ze Svitav. Je ochoten přijet kázat a na sborový den.

• Rozvojový plán sboru

Vize dle rozšířené varianty zasláné synodní radou:

- materiální rozvoj sboru:
 - co chceme, aby bylo zdrojem našeho financování: saláry, dary, sbírky, granty, podpora malého rozsahu od města
 - na jaký úvazek chceme mít faráře, jiné zaměstnance: faráře na plný úvazek, na ¼ úvazku pastorační pracovník, pracovník na dohodu o provedení práce na úklid sborových prostor
 - co plánujeme v dalších 6-ti letech podniknout s našimi nemovitostmi: nemovitosti opraveny, budeme splácet dluhy

Příští porada staršovstva bude v pondělí 20.9. 2021 v 18:00 hod.

Co je to a proč vznikl sociální fond sboru?

Dobromila Krupová

V roce 2004 schválilo staršovstvo našeho sboru vznik sociálního fondu. Vznikl na základě různých změn ve společnosti, které způsobovaly větší rozdíly mezi lidmi hlavně v hmotné oblasti. Také možnosti mezi lidmi ve sboru se začaly lišit. Někdo potřeboval pomoc krátkodobou, jiný dlouhodobější podporu. Nechtěli jsme, aby se o potřebě pomoci dlouho povídalo, obdarovaní byli rádi za anonymitu – neradi totiž přijímáme. Ochotných dárců, kteří na fond přispívali, bylo a je dost, kromě toho je možné přispívat 1x měsíčně v rámci sborové sbírky, některé koncerty proběhly jako benefiční s účelem přispět také na tento fond.

Protože vědomí o tomto fondu se poněkud „vytratilo“, chci jeho existenci tímto článkem připomenout.

Komu je fond určen?

- Členům sboru formou daru či půjčky:
 - v případě okamžité nouze
 - příspěvek na společné sborové aktivity (zájezdy, tábory, sborové rekreace...)
 - sociální a zdravotní služby (hlavně seniorům, nestačí-li jim příspěvek na péči)
 - příspěvek na léky aj. (např. příspěvek na Vánoce, počátek školního roku...)
 - Půjčka sboru na mimořádné sbírky určené lidem v nouzi (obec, svět)
 - Dar nebo půjčka lidem v nouzi, kteří přicházejí na faru
 - Podpora výdajů křesťanské služby

Na koho se v případě potřeby obrátit?

Staršovstvo určilo dne 26.4. 2021 tyto tři odpovědné osoby: br. far. Daniela Hellera, ses. Libuši Jelínkovou a ses. Dobromilu Krupovou. Pokud byste věděli o někom, kdo se dostal do těžké situace a my bychom mu mohli pomoci (nebo potřebujete pomoc sami),

obratte se, prosím, na tyto osoby, popř. upozorněte kohokoliv z členů staršovstva.

Doba se různými opatřeními díky covidu zkomplikovala, a tak budeme vděčni za jakékoliv podněty z vaší strany.

Že jsme si nic nového nevymysleli, o tom svědčí citát z 1. Korintským 16,1-3:

Pokud jde o sbírku pro církve v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galacii. V první den týdne necht' každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu. Až budu u vás, vyšlu ty, které doporučíte, s průvodními listy, aby donesli dar vděčnosti do Jeruzaléma.

Výroční sborové shromáždění

Zápis ze sborového shromáždění FS ČCE ve VM konaného 5.9. 2021

Termín konání sborového shromáždění byl v souladu s jednacím a volebním řádem naší církve třikrát řádně ohlášen, a to při bohoslužbách v neděli 15., 22. a 29. srpna 2021.

Sborové shromáždění zahájil bratr kurátor Martin Fojtů, který také jeho jednání předsedal. Zapisovatelem byl zvolen bratr Pavel Trusina, ověřovateli zápisu byli zvoleni bratr Daniel Košťál a sestra Anna Jelínková. Skrutátory byli zvoleni bratr Bronislav Trčka a sestra Daniela Eklová.

Byly předneseny tyto zprávy:

Zpráva o činnosti staršovstva sboru za rok 2020, kterou přednesl bratr kurátor Martin Fojtů.

Zpráva kazatele sboru za rok 2020, kterou přednesl bratr farář Daniel Heller.

Zpráva o činnosti nedělní školy za rok 2020, kterou připravila sestra Anežka Hellerová a kterou přednesl bratr kurátor Martin Fojtů.

Zpráva o činnosti spolku Communio Viatorum za rok 2020, kterou přednesl bratr Václav Fuksa.

Zpráva o hospodaření sboru za rok 2020, kterou přednesla sestra Eva Janírková.

Zpráva revizorů sborového hospodaření za rok 2020, kterou vypracovaly revizorky sborového hospodaření sestry Jarmila Valchařová a Věra Široká a kterou přednesla sestra Daniela Eklová.

Zpráva místního střediska Diakonie za rok 2020, kterou přednesla ředitelka Květoslava Othová.

Všechny výše uvedené a přednesené zprávy tvoří nedílnou součást tohoto zápisu.

Poté sborové shromáždění schválilo všechny výše uvedené a přednesené zprávy.

Sborové shromáždění dále projednalo a schválilo účetní uzávěrku sboru za rok 2020, která je přílohou tohoto zápisu.

Sborové shromáždění dále projednalo a schválilo rozpočet sboru na rok 2021, který je přílohou tohoto zápisu.

Do diskuse přišly dva písemné podněty, které vyjádřily velké poděkování bratru faráři Danielu Hellerovi za jeho službu ve sboru.

Dále jsou přílohami tohoto zápisu listiny přítomných členů sboru s hlasovacím právem a seznam členů sboru s hlasovacím právem s vyznačenou účastí.

Ve Valašském Meziříčí dne 5. září 2021

Zapsal: Pavel Trusina

Předsedající: Martin Fojtů

Ověřovatelé zápisu: Daniel Košťál, Anna Jelínková

Zpráva kurátora

Martin Fojtů

Milé sestry a milí bratři,

uplynul další rok. Vzhledem k přetrvávající situaci jsme se scházeli převážně on-line, tedy přes internet. Projednávali jsme chod sboru, shromáždění, žádosti o křty, svatby, koncerty – mnohé z toho se přesouvalo postupně na pozdější dobu.

Ve sboru jsme uvítali bratra vikáře Aleše Zapletala s manželkou, kteří se zapojili do práce ve sboru. Děkujeme jim za jejich službu, zejména v době, kdy jsme se nemohli scházet a kdy byli spolu s rodinou bratra faráře téměř jediní účastníci bohoslužeb. Zpěvem a doprovázením na hudební nástroje nám zpestřovali bohoslužby. Také bych rád poděkoval manželům Jelínkovým za poskytnutí bydlení pro ně.

Dále jsme projednávali rozvojový plán sboru, nákup zpěvníků, nabídku pro lidi, kteří nemohou sledovat bohoslužby prostřednictvím internetu, a to zapůjčením sborového notebooku s nahrávkou, či zapůjčením flash disku s nahrávkou.

Zabývali jsme se dotazníkem seniorátního výboru na schopnost dostát závazku personálního fondu. Na tuto otázku jsme odpověděli, že se přikláníme ke snížení meziročního nárůstu odvodu v příštích letech a pro další léta dle situace možnost spojení se s dalším či více sbory. Další dotaz byl na obětavost a hospodaření sboru, kde jsme konstatovali, že obětavost členů zůstala v průměru stejná a díky koronaviru jsou výdaje nižší.

1.9.2024 bratru faráři Danielovi Hellerovi končí volební období a rozhodl se dále nekandidovat. Aby se nestalo, že sbor bude neobsazen, hledáme vhodného kandidáta.

Minulé sborové shromáždění bylo volební.

První schůze staršovstva v novém volební období se nesla v duchu loučení se členy, kteří se rozhodli již nekandidovat. Po poděkování jsme volili jednotlivé představitele sboru:

Kurátor: Martin Fojtů, náměstek kurátora: Libor Nejedlý, zapisovatel: Tomáš Jelínek, pokladní: Eva Janířková, zástupce pokladní: Jana Kořínková, hospodář: Bronislav Trčka.

Členové staršovstva: Pavel Bartoň, Agostinho Diatilo, Charity Dušíková, Libuše Jelínková, Dobromila Krupová, Pavla Taurková, Pavel Trusina.

Náhradníci: Václav Fuksa, Jana Kořínková, Daniel Hluchý, Zdeňka Franková, Alena Haasová (ta se však v průběhu roku odstěhovala), Daniela Eklová.

Děkujeme všem, kteří tuto službu přijali.

Zpráva o činnosti nedělní školy

Anežka Hellerová

V loňském roce se nedělní škola kvůli pandemickým opatřením téměř nemohla scházet. Bratr farář Daniel Heller spolu s bratrem vikářem Alešem Zapletalem dětem točili „nedělková videa“ podle věku, na která se doma děti dívaly. Mockrát jim za to děkujeme.

Stále platí to, že je nedostatek lidí na vedení nedělní školy, takže prosím, nebojte se zapojit - hlase se u bratra faráře Hellera.

Zpráva o činnosti COMMUNIO VIATORUM, z.s.

Václav Fuksa

Vážení bratři a sestry v Kristu,

rok 2020 se nesl ve znamení příprav a budování letního tábora i přes nejasnou situaci ohledně opatření týkající se koronaviru.

Náplní spolku je i nadále práce s dětmi a s mládeží, a to především v době letních prázdnin, ale i mimo ně v podobě víkendovek a výletů.

V uplynulém roce se uskutečnil již tradičně tábor mladších dětí v chatkách v Lukově u Fryštáku, stanový tábor starších dětí v Hošťálkové. Po velkém táboře využíval tábořiště skautský oddíl z Bravantice, turistický oddíl Arctus, Tomáš Domes z Opavy, skauti z Hluku a Georgij Stojkov - tátové s dětmi. Tím jsme obsadili tábořiště až do 30.8. 2020.

Na jaře a na podzim se uskutečnily víkendovky pro malé děti a mládež. Jejich zážitky a postřehy ze všech těchto akcí jsme si mohli přečíst ve sborovém časopisu.

Výsledky hospodaření za rok 2020:

V roce 2020 činily výdaje 87 753,- Kč, příjmy 127 700,- Kč, zisk 39 947,- Kč. Stav na účtu je 117 164,- Kč. Stav v pokladně k 31.12.2020 je 7 736,- Kč.

Na letošní sezónu chceme opět využít celou dobu prázdnin a nabídnout tábořiště dalším sborům nebo zájemcům. V tuto dobu už máme tábořiště obsazené až do 20.8. 2021. Oproti loňskému roku požadujeme zálohu 30% ceny za pobyt, aby se nestalo, že zájemce na poslední chvíli pobyty zruší.

Chtěl bych využít tuto příležitost a poděkovat vedoucím táborů jmenovitě: Štěpánu Matalíkovi a Alžbětě Hlavicové, na kterých ležela hlavní příprava táborů v roce 2020 a jeho programu, ale také jejich pomocníkům a vedoucím družin dětí. Dík také patří hospodáři Josefu Holišovi a pokladníku Olze Gagerové.

Děkuji také všem, kteří nám pomáhali se stavbou tábora. Jsem rád, že se tady vždy najdou lidé, kterým není zatěžko obětovat svůj čas ve prospěch druhých. Buďte nám nápomocni i nadále.

Možná si řekneš, ale já jsem už starý, abych se někde honil po louce se stany. Jak Vám můžu pomoci? Můžeš se modlit za nové děti na táborech, za to, aby jim byl zvěstován Kristus, za ochranu vedoucích a moudrost ve vedení tábora, za nové zdravotníky a kuchaře. Těch máme stále akutní nedostatek. Pokud víte o někom, kdo má zdravotní školu a chtěl by jet na tábor, informujte nás, prosím.

Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jak 5,16)

Na závěr děkuji všem, kteří činnost dětí a mládeže podporují, ať již finančními dary, pomocí při přípravě táborů, či přímo prací s účastníky všech akcí.

Zemřelí

(z kázání br. vikáře Aleše Zapletala – v obřadní síni 18.6. 2021)

Bratru **Zdeňku Kalhousovi** velmi záleželo na rodině, na jeho nejbližších. Byl starostlivý a laskavý. Miloval svou manželku Janu, která s ním prožila téměř 60 let manželství. Když už mezi manželi došlo k nějaké neshodě, tak se jim ji vždy podařilo překonat. A toho špatného bylo málo. Pan Zdeněk miloval také své děti, které brával na krásné prázdninové výlety do slovenských hor, do Tater a na Fatru, a také do Bulharska. Zvláště pěkné a důležité byly pro pana Zdeňka ty chvíle, kdy se celá rodina sešla doma u kávy nebo u čaje.

Vedle rodiny se pan Zdeněk hodně věnoval své práci učitele. V mládí sice chtěl být knězem; zřejmě jej to zaujalo, když při mších ministroval, tedy pomáhal knězi. Pro učitelské povolání se rozhodl na radu své tety. Postupně se ukázalo, že mu dobře poradila. Pan Zdeněk učil nejprve na učilišti, později na Pedagogické fakultě v Olomouci. To pro něj znamenalo každodenní cesty vlakem z Bystřičky do Olomouce a zpátky. I když by byl mohl v Olomouci zůstat přes noc, vracel se raději domů za svou rodinou. Jako učitel byl oblíbený, protože byl spravedlivý a velkorysý. Dovedl také své studenty povzbudit k dobré práci. Pan Zdeněk se také ochotně věnoval lidem, kteří jej přicházeli požádat o radu. Věnoval se jim i na úkor času, který by byl mohl strávit odbornou činností. S lidmi jednal slušně a upřímně a nenechal se od toho odradit, i když toho někteří zneužívali. Vyjadřoval se moudře a dokázal pohotově zhodnotit situaci. Ve své práci byl také velmi pečlivý. Dbal na to, aby na konci každého školního roku měl dokonale uklizený pracovní stůl.

Poslední léta života pana Zdeňka byla ovlivněna vážnou nemocí. Je krásné, že tato léta mohl strávit v kruhu svých nejbližších, na kterých mu celý život tolik záleželo. Když jsme jej navštívili v Hospici Citadela, modlili jsme se s ním. Když jsem řekl, že prosíme za jeho manželku, hned se ozval: „a za děti!“ Láska jeho nejbližších jej provázela až do konce. Jsem přesvědčen, že i díky tomu jsem pana Zdeňka poznal jako člověka, který byl spokojený se svým životem. Několikrát řekl, že je rád, že to v jeho

životě je tak, jak to je. I při našem posledním setkání mi na otázku, jak se má, odpověděl: „Já jsem spokojený.“ Myslím tedy, že jeho život vystihují slova, která se v Bibli píšou o několika významných postavách, jako byl praotec Izák nebo hluboce zbožný Jób. Pan Zdeněk byl *syť dnů* (Jb 42,17) – prožil naplněný život a využil jej nejen pro sebe, ale také pro druhé lidi.

Je krásné, když můžeme být vděční za svůj život nebo za život druhého člověka. V básni, kterou jsme slyšeli z Bible (Ž 139), je to vyjádřeno slovy: *Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.* A je krásné, když k takovým slovům můžeme přitakat. Když víme, proč je dobré za ten život děkovat. Život je Boží dar a Bůh od počátku věnuje člověku svou pozornost. *Tys to byl, kdo mě utkal v životě mé matky,* říká se v biblické básni. A také: *Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, tvé oči mě viděly v zárodku.* Bůh se člověka ujímá a provází jej po celý život a na všech místech. A není žádné místo, kde by se člověk mohl Bohu ztratit: *I kdybych chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.* Ani ty těžké věci, které lidský život přináší, nemohou zrušit Boží přítomnost. Biblická báseň ty těžkosti obrazně vyjadřuje jako temnotu, tmu. Zároveň mluví o světle, které Bůh do našeho života dává. V tom Božím světle můžeme vidět, že nikdy nejsme úplně sami, protože nás Bůh stále provází. Věřím, že Bůh provázel také pana Zdeňka a byl s ním po celý jeho život. A že jej provází i nyní, v situaci, kdy jej nemůže doprovázet žádný z nás, žádný člověk. Pro nás lidi je smrt nepřekonatelnou překážkou ve vztahu ke druhému člověku, ale pro Boha to neplatí. Proto bych vás chtěl potěšit – vás, kteří jste se o svého drahého pečlivě a věrně starali až do posledního dne. Vás, kteří jste pro něj vytvářeli nebo spoluvytvářeli domov. Můžete věřit, že o pana Zdeňka je i nyní dobře postaráno – u Boha. V Bibli se na jiném místě píše o *příbytku od Boha, o věčném domě v nebesích* (2K 5,1). Ten příbytek nás čeká, až náš život tady na zemi skončí. Věřím, že také pan Zdeněk má nyní v tom Božím domově své místo. A v tom je také naděje, že se s ním jednou znovu shledáme.

(z kázání br. vikáře Aleše Zapletala – v obřadní síni 24.6. 2021)

Paní **Rudolfína Mrnušíková** pocházela z chudého prostředí, z početné rodiny na Rusavě, kde se narodila 11.4.1924. Již od dětství musela paní Rudolfína pracovat a mnoho přitom vytrpěla. Zvláště na sklonku druhé světové války, kdy byla deportována do Německa na nucenou práci. Musela pracovat v továrně na zbraně ve velmi těžkých podmínkách. V Německu se seznámila se svým budoucím manželem. Po skončení války se vrátili a usadili se na Huslenkách, kde koupili domek.

Paní Rudolfína byla velmi pracovitá a obětavá. Pracovala jako uklízečka na dráze až do svého odchodu do penze a ještě i několik let poté. Svou pracovitostí a skromností byla dobrým příkladem pro svou jedinou dceru Dagmar a později pro své vnučky Naděždu a Janu. Paní Rudolfína nebyla jen skromná, ale i „velká ve své lásce a dobrotě“, jak je také napsáno na smutečním oznámení. Paní Rudolfína velice milovala svou dceru i obě vnučky.

Paní Rudolfína ráda cestovala vlakem, a to i na velmi dlouhé vzdálenosti. Vydala se třeba do Prahy a pokračovala ještě dál, až do Plzně, a teprve pak se vrátila zpátky na Valašsko. Vedle toho se starala o zahrádku, kde pěstovala brambory a jahody a chovala slepice. Také ráda pobývala v přírodě. Neměla sice mnoho přátel, ale dokázala být šťastná i o samotě. Až do vysokého věku si uchovala dobré zdraví. Téměř nemusela užívat léky. Věřím, že to byl Boží dar, a zároveň k tomu mohl přispět její skromný životní styl. Díky dobrému zdraví byla dlouho soběstačná. I po devadesátém roce života žila samostatně ve svém domě na Huslenkách. Dokonce se v té době ještě odhodlala jet sama vlakem na výlet do Polska. Teprve poslední léta přinesla paní Rudolfíně zdravotní komplikace, a proto dožila v Choryni, v Domově pro seniory Panny Marie Královny. Ještě v devadesáti pěti letech se ovšem spolu s dcerou vypravila na výlet na Hostýn.

Paní Rudolfína celým svým životem naplňovala tu výzvu ke skromnosti, kterou jsem přečetl z listu Židům (Žd 13,5b-6b). Za příklad, který nám tím nechala, můžeme být vděční. V těch biblických slovech je ovšem ještě něco víc: ujištění o Boží dobrotě, ochraně a péči. Bůh člověka ujišťuje: *Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu*. Stejně jako autor listu Židům věřím, že Bůh nás takto provází životem. Bůh vytváří útočiště a zázemí pro celý život člověka. Bůh nás neopouští, nezříká se nás – tedy neříká nám: já s tebou nechci mít nic společného. Když tuto Boží blízkost poznáváme, zjišťujeme, že se nemusíme bát. V listu Židům se to píše takto: *Smíme říkat s důvěrou: Pán při mně stojí, nebojím se*. A člověk se třeba nemusí bát žít skromně, žít beze snahy vlastnit co nejvíc a co nejvíc si užít života pro sebe. Nemusí se bát, že když nebude vlastnit mnoho, že jeho život bude o něco horší. Hodnota lidského života přece není určena tím, co všechno člověk má a co všechno si užije. Jejím základem je, že život je Boží dar, který nám Bůh dává a o který pečuje. A já věřím, že paní Rudolfína dokázala tento Boží dar dobře využít. Svou víru v Boha pak dávala najevo tím, jak se chovala ke druhým lidem. Byla „velká ve své lásce a dobrotě“, a tak odkazovala k tomu, který je v lásce a dobrotě největší, k našemu nebeskému Otci.

Ta Boží slova „*nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu*“ platí i tehdy, když lidský život tady na zemi skončí. Člověk se pak nepropadá někam do prázdna, neztrácí se v zapomnění. Bůh se jej ujímá. To útočiště, zázemí v Boží blízkosti trvá i po smrti. A nejen to. Věřím také, že Bůh nám dává naději na vzkříšení, na úplné překonání smrti. V církvi si vyprávíme příběh Ježíše Krista, Božího Syna, ve kterém Bůh přišel mezi lidi a žil jako jeden z nás. A když zemřel, protože jej jeho nepřátelé zabili, byl po třech dnech vzkříšen. Bůh překonal smrt svého Syna, protože jej tolik miluje. Boží láska dává život a překonává smrt. A nám tímto příběhem Bůh dává naději, že jednou překoná i naši smrt, protože nás tolik miluje. Věřím, že to platí i pro vaši drahou paní Rudolfínu. Bůh ji miluje a má ji stále ve své péči. A věřím, že také ji jednou vzkřísí – uvede do života, který už není smrtí ohrožen. Naděje na nové setkání nemá přehlušit smutek, který prožíváme při loučení, vždyť Bůh i tento smutek bere vážně. Tento smutek však nemusí být beznadějný, protože Bůh nám dává naději.

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakoniev.cz

www.diakoniev.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

**V Darovánku se 4. – 6. října skuteční výprodej
všech věcí za 5 – 10 Kč.**

Neváhejte a přijďte udělat radost nákupem – sobě i nám! :) Během výprodeje máme otevřeno od 9 do 18 hodin. Další zboží přijímáme od 11. 10. – pouze zimní.

Poradna pro pečující Diakonie Valašské Meziříčí
srdečně zve všechny ty, kteří se starají o své blízké na pravidelná

SETKÁVÁNÍ SVÉPOMOCNÉ SKUPINY PEČUJÍCÍCH

7. 9. 2021 5. 10. 2021 2. 11. 2021 7. 12. 2021

vždy v 17.00 hodin

v prostorách Denního stacionáře DOBROMYSL
Žerotínova 319/21, Valašské Meziříčí

Bližší informace Vám poskytne Bc. Ester Palová
na telefonním čísle 730 190 733 nebo na e-mailu palova@diakoniev.cz.

Na své starosti nemusíte být sami.

Diakonie Valašské Meziříčí ve spolupráci s Východomoravským seniorátem
a s Farními sbory ČCE ve Valašském Meziříčí, Velké Lhotě a Stříteži nad Bečvou Vás zvou na

DEN DIAKONIE | 19. ZÁŘÍ 2021

Zahrada hospice CITADELA

10:00 **Bohoslužba se slavnostním pověřováním nových zaměstnanců**

11:00 - 15:00 **Zahradní slavnost s hudbou a programem pro děti**

Občerstvení zajištěno.

Evangelický kostel ve Valašském Meziříčí

18:00 **Benefiční koncert Lucie Redlové**

Benefiční vstupné od 200 Kč. Prodej vstupenek v hospici CITADELA, Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, e-mail: darci@diakoniev.m.cz, tel. 739 244 810 nebo na místě před koncertem. Výtěžek koncertu podpoří činnost naší organizace.

Srdečně zveme:

12. září – 9:30 h – bohoslužby s večeří Páně (br.f. Jan Krupa)

19. září – Den Diakonie

– bohoslužby s pověřením nových zaměstnanců Diakonie **na zahradě Hospice Citadela od 10.00 hodin**

- program pro děti i dospělé na zahradě Hospice Citadela
- benefiční koncert *Lucie Redlové* v našem kostele **od 18h**

26. září – sborový den – rozloučení s br. vik. A. Zapletalem

– 9.30 bohoslužby (br. vikář Aleš Zapletal)

– 14.00 přednáška br. vikáře o sovětské posádce v Olomouci v letech 1968-1990 (téma disertační práce z oboru historie)

3. října – bohoslužby od této neděle začínají **od 10.00 hodin**

- křest Elly a Viléma Dušíkových

- společný výlet na Bílou Horu u Štramberka, sraz ve 14.00h u kostela

Bohoslužby budou od začátku října začínat od 10.00 hodin, protože br.f. Heller bude sloužit každou neděli od 8.30h ve sboru v Jablůnce, který již nehledá vlastního faráře a připravuje se na sloučení nebo sdílení faráře se sborem v Pržně. Víme, že ne všem bude tato změna vyhovovat, a **velice děkujeme všem za pochopení**. Prosíme všechny, kdo přijdou o možnost dopravit se na bohoslužby hromadnou dopravou, ale i ty, kteří jsou hůře pohybliví, aby kontaktovali br. faráře, který pro ně domluví s ochotnými řidiči **dovoz na bohoslužby**. Vzhledem k odluce církve od státu a vzhledem ke snižujícímu se počtu duchovních bude samozřejmostí, že faráři se budou muset trvale starat o více než jeden sbor.

Bohoslužby v současné době probíhají bez omezení za dodržení všech hygienických opatření podle usnesení vlády. Bohoslužby jsou živě vysílány a jejich záznam je uložen na kanálu youtube.com (ČCE Valašské Meziříčí).

Biblická hodina: čtvrtek v 18 hodin

Mládež: po domluvě (obvykle v pátek v 18 hodin)

Setkání rodičů s malými dětmi: út 7.9., středa 29.9. v 15.15

Termíny dalších setkání budou zveřejněny na naší webové stránce valasske-mezirici.evangnet.cz.

Bohoslužby v Domově pro seniory

- neděle co 14 dní ve 14.00h - 19.9., 3.10.

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Valašské Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: valasske-mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190396260/0300

[http://valasske-](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

<https://www.facebook.com/evangelicivalmez>

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovník

Libor Nejedlý

mobil: 737 087 308

libornejedly77@gmail.com

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 15. 9. 2021.

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Alena Hellerová

mobil: 732 207 280

alebuc@post.cz